

SESSION 2021

**AGREGATION
CONCOURS EXTERNE**

Section : HEBREU

TRADUCTION : THÈME et VERSION

Durée : 6 heures

L'usage de tout ouvrage de référence, de tout dictionnaire et de tout matériel électronique (y compris la calculatrice) est rigoureusement interdit.

Le thème et la version sont à rédiger sur des copies distinctes

Si vous repérez ce qui vous semble être une erreur d'énoncé, vous devez le signaler très lisiblement sur votre copie, en proposer la correction et poursuivre l'épreuve en conséquence. De même, si cela vous conduit à formuler une ou plusieurs hypothèses, vous devez la (ou les) mentionner explicitement.

NB : Conformément au principe d'anonymat, votre copie ne doit comporter aucun signe distinctif, tel que nom, signature, origine, etc. Si le travail qui vous est demandé consiste notamment en la rédaction d'un projet ou d'une note, vous devrez impérativement vous abstenir de la signer ou de l'identifier.

Tournez la page S.V.P.

THÈME

J'ai compris très tôt que mon père ne serait jamais un vrai Français, un de ces types convaincus que l'Angleterre a toujours été un lieu de perdition et le reste du monde une lointaine banlieue qui manque d'éducation.

Cette difficulté qu'il avait à habiter ce pays, à le comprendre, à endosser ses coutumes et ses us, déplaisait à ma mère au point que leurs conversations récurrentes à ce sujet ravivaient souvent d'autres points de friction. Malgré les seize années déjà passées en France, Johannes Hansen restait un irréductible Danois, mangeur de *smørrebrød*, un homme du Jutland du Nord, raide sur la parole donnée, l'œil planté dans le regard de l'autre, mais dépourvu de cette dialectique gigoteuse en vogue chez nous, si prompt à nier les évidences et renier ses engagements.

De son pays d'accueil, il aimait par-dessus tout la langue qu'il utilisait avec un infini respect et une grande justesse grammaticale. Pour le reste, il semblait avoir les pires difficultés à trouver une vie à sa taille. Il disait souvent que de toutes les nations qu'il connaissait, la France était le pays qui avait le plus de difficultés à appliquer à lui-même les vertus républicaines et morales qu'il exigeait des autres. Surtout l'égalité et la fraternité. « Avec leurs couronnes de privilèges, vos présidents et vos petits marquis ressemblent tellement plus à des rois que notre pauvre reine Margarethe II. » C'est ce qu'il aimait souvent répéter à table pour éperonner ma mère. Il avait également beaucoup de mal avec l'arrogance, l'aptitude au mensonge et la déloyauté qu'il disait voir ruisseler de nos gouvernements. Quant à nos hommes politiques, il ne pouvait les imaginer que barbotant dans les thermes de la corruption et de la compromission.

Anna coupait alors court à ce cortège de reproches. « Mais alors, pourquoi vivre ici ? Tu es libre de rentrer chez toi. » Mon père ne répondait jamais rien, mais, tous, nous entendions le timbre de sa douce voix : « Mon fils est ici et je t'aime. »

Bien que né et éduqué en France, je partageais le plus souvent les sentiments négatifs de mon père sur notre pays. Je comprenais parfaitement qu'un homme de sa stature, élevé dans les bourrasques pacifistes et internationalistes, se sente à l'étroit dans la camisole hexagonale où l'on essayait de le faire entrer. Et puis son fils était là, et, même si cela devenait de plus en plus compliqué, il continuait d'aimer sa femme.

Jean-Paul Dubois, *Tous les hommes n'habitent pas le monde de la même façon*, éditions de l'Olivier, 2019, p.61-62

VERSION

הטריף אותה זה שהחלפן כספים בלילינגבלום רימה אותה כשהחליפה אצלו דולרים, ושבנוסף, כשהלכה להתלונן בתחנת המשטרה, "שמו אותי שעתיים לחכות לחוקר יעני, באיזה חדר ריק בסוף העולם של הבניין." ימים כתשה את עצמה האמא בין שתי אבני הריחיים האלה של הלא-נסבל: העוול מצד אחד, והאיוולת של אלה שכביכול ממונים על תיקונו, מצד שני.

[...]

באמצע כל זה נסעה לרחוב לילינגבלום בתל-אביב, לקנות דולרים אצל החלפנים, התייצבה שם כבר בשמונה בבוקר. וההוא רימה אותה. שוב ושוב ספרה את השטרות, נדהמת מזה שרימה ומאיך שרימה, חוזרת בדמיונה על כל המהלכים: איך מנה לנגד עיניה את השטרות אחד-אחד, פעם ועוד פעם, מלחלח את קצה אצבעו בלשונו ומעביר.

בתדהמה שלה היה גם יסוד של התפעלות ממה שכל-כך החשיבה: זריזות ידיים, מעשה הקוסמות הלהטוטני. כשחזרה ואמרה לעצמה "המנוול" הלכה למשטרה להתלונן, האמינה ולא לגמרי האמינה לעצמה, בלתי-מסוגלת לראות את עצמה עד הסוף בתפקיד הקורבן: כל העניין היה הזמנה לדו-קרב בין שני כוחות שקולים, היא והוא. רק שבמשטרה ראתה איך כל ההרואיות של תודעת העוול והדחיפה הפנימית לתיקונו, נפרטת לשלושה דפים עם נייר קופי ביניהם, ולפקיד-שוטר לאה, שֶׁבַע פגישות עם אנשים כמוה בחדר המשרדי הריק, שהיה בו רק שולחן כתיבה ושני כיסאות. היא הבינה שמהם לא תראה את הכסף.

בלילה לא עצמה עין עוד יותר מכרגיל, נסעה למחרת השכם בבוקר לרחוב לילינגבלום, עמדה במרחק-מה מהחלפנים שהיו שם, מנסה לזהות את "ההוא". באותו בוקר לא היה, אבל למחרת, כשבאה לשם שוב, ראתה אותו שמנמן, לבוש סוודר עם רוכסן מלפנים בצבע בז', סיגריה תלויה לו בזווית הפה גם כשהולך את לקוחותיו לפינה מעט מוסתרת בין שני בניינים, ספר והחליף את השטרות. היא דילגה על יום ביקור בלילינגבלום, נזקקה לו כדי להתארגן: הלכה וקנתה פאה נוכרית בלונדית, משקפי שמש עצומים, כהים ושאלה ממרים המניקוריסטית את מעיל הגשם שלה, האדום. מחופשת, עמדה בפינת הרחוב וחיכתה עד הצהריים, עד שבא. היא ניגשה אליו, ביקשה להחליף שטרות, מתעקשת להישאר אתו במקום הומה מתנועת עוברים ושבים. "ואז הראיתי לו," סיפרה בעיניים בורקות: ברגע שמנה את הכסף, לקח ממנה את חבילת השטרות, פרצה בזעקות "גנב! גנב!", תפסה בצווארון הסוודר שלו ולא הרפתה ממנו גם כשניסו להפריד ביניהם. הוא התחנן על נפשו, החזיר לה את כל כספה ונמלט. "הוצאתי ממנו את מה ששלי," אמרה בחיוך עייף קצת, מחליק או מדלג על משהו.

רונית מטלון, קול צעדינו, הוצאת עם עובד, 2008, עמ' 351-353

INFORMATION AUX CANDIDATS

Vous trouverez ci-après les codes nécessaires vous permettant de compléter les rubriques figurant en en-tête de votre copie.

Ces codes doivent être reportés sur chacune des copies que vous remettrez.

► **Thème :**

Concours	Section/option	Epreuve	Matière
EAE	0428A	104A	0329

► **Version :**

Concours	Section/option	Epreuve	Matière
EAE	0428A	104B	0330